

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

Tel.: 32 255-27-75, fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

REGON: 272357234 NIP: 9541886250

SKO.OS/41.9/518/2021/11960/BL

Katowice, 4. 04. 2022 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. 2018 r. poz. 570), oraz art. 138 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. 2021 r. poz. 735 ze zm.)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu: Beata Leszczyńska - sprawozdawca

Członkowie: Kamila Koziara

Robert Nowicki

po rozpatrzeniu odwołania spółki PV 460 sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie, ul. Jasna 14/16a, reprezentowanej przez pełnomocnika Pana Wojciecha Poturalskiego (pełnomocnictwo udzielone aktem notarialnym REP A Nr 1868/2019 z dnia 20 maja 2019 r. w aktach sprawy), od decyzji Burmistrza Miasta Pyskowice z dnia 16 lipca 2021 r. nr DŚ-01/21 w sprawie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko pn.: „Budowa elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną (IN 025) obręb Radonia, Gmina Wielowieś”

na posiedzeniu w dniu 4 kwietnia 2022 roku

o r z e k ł o

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji, działając jako organ wyznaczony do przeprowadzenia przedmiotowego postępowania orzekł, jak opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem.

Od decyzji tej odwołanie zostało wniesione przez Stronę, spółkę PV 460 sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie, (która to spółka jest inwestorem planowanego przedsięwzięcia), reprezentowaną przez pełnomocnika i w treści tego odwołania nie zgodzono się z zapadłym orzeczeniem organu pierwszej instancji.

Odwołanie zostało wniesione w terminie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zważyło, co następuje.

Materialnoprawną podstawą orzekania w przedmiotowej sprawie jest ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie: Dz. 2018 r. Poz. 2081 ze zm., dalej jako: ustawa).

Ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019 r. Poz. 1712), która weszła w życie z dniem 24 września 2019 r., dokonano nowelizacji powołanej powyżej ustawy. Art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej stanowi, iż do spraw wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 63, art. 64 ust. 1 i 3a, art. 65, art. 74 ust. 3b-3h, art. 84 ust. 1 i 1a oraz art. 86d ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W rozpatrywanej sprawie, wniosek, który zainicjował postępowanie, wpłynął do organu pierwszej instancji w dniu 23 września 2019 r., a więc przed dniem wejścia w życie ww. nowelizacji ustawy.

Zatem w przedmiotowej sprawie zgodnie z zacytowanym przepisem przejściowym, mają zastosowanie przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem art. 63, art. 64 ust. 1 i 3a, art. 65, art. 74 ust. 3b-3h, art. 84 ust. 1 i 1a oraz art. 86d ustawy w poniższym brzmieniu.

W myśl zatem art. 71 ust. 1 ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 23, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Elementy wniosku o wydanie decyzji środowiskowej wymienia art. 74 ust. 1 i następne ustawy.

Jeżeli liczba stron postępowania:

- 1) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
 - 2) w sprawie uchylenia lub zmiany, stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, o której mowa w pkt. 1, lub wznowienia postępowania w sprawie tej decyzji
- przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego. (art. 74 ust. 3 ustawy).

Zgodnie z brzmieniem ust. 3a ww. przepisu, stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Zasady przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia zawierają przepisy art. 63 i następne ustawy.

Przepis art. 80 ust. 1 ustawy stanowi, że jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (...).

Przedmiotowa sprawa była już przedmiotem rozpatrzenia przez organ odwoławczy, który decyzją z dnia 29 września 2020 r., nr SKO.OS/41.9/395/2020/10588/KK orzekł o uchyleniu w całości poprzedniej decyzji organu pierwszej instancji z dnia 23 lipca 2020 r. nr DŚ-02/2, którą orzeczono o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia i przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi. W uzasadnieniu swojej decyzji organ odwoławczy zawarł wskazania co do ponownego postępowania i wskazania te zostały przez organ pierwszej instancji co do zasady uwzględnione.

Planowane przedsięwzięcie ma polegać – jak wynika z jego charakterystyki - na montażu i/lub budowie następujących elementów: panele fotowoltaiczne (PV) o łącznej mocy nominalnej do 1 MW, konstrukcja nośna do instalacji paneli posadowiona na gruncie, falowniki, instalacja monitorująca ilość wyprodukowanej energii, instalacja odgromowa, kontenerowa stacja transformatorowa, ogrodzenie, pozostałe elementy infrastruktury niezbędne do funkcjonowania tej inwestycji. Montaż paneli będzie miał miejsce na konstrukcjach stalowych lub aluminiowych. Powierzchnia pod stołami nie będzie utwardzona. Wysokość konstrukcji nie przekroczy 5 m nad poziomem gruntu. Moduły fotowoltaiczne posadowione zostaną w rzędach i osadzone na metalowych kształtownikach zakotwionych w gruncie. Inwestycja nie wymaga wykonania głębokich fundamentów. Konstrukcja wsporcza będzie wykonana z kształtowników stalowych zabezpieczonych przed korozją fabryczną powłoką cynkową, co wyeliminuje konieczność jej malowania i konserwacji. Urządzenia będą połączone stosowymi kablami i tworzyć będą wewnętrzną infrastrukturę przyłączeniową, która będzie połączona z siecią operatora. W ramach planowanej inwestycji przewiduje się również do wykonania drogę wewnętrzną utwardzoną oraz plac manewrowy obok stacji transformatorowej. Droga ta nie będzie się kwalifikować jako droga o nawierzchni twardej.

Kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących

znacząco oddziaływać na środowisko (t. j. Dz. U. 2016 r. Poz. 71). Należy wskazać w tym miejscu, że zastąpione ono zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019 r. Poz. 1839). Zgodnie z brzmieniem § 4 rozporządzenia z dnia 10 września 2019 r., do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1-1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, stosuje się przepisy dotychczasowe. Zatem w rozpatrywanej sprawie stosuje się przepisy wskazanego powyżej rozporządzenia tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2016 r., poz. 71).

A zatem na podstawie § 3 ust. 1 pkt. 52 lit. b rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r. opisane powyżej planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko: [cyt:] „zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż: a/ 0, 5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 – 5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 – 3 tej ustawy, b/ 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. „a”;

- przy czym przez powierzchnię zabudowy rozumie się powierzchnię terenu zajęłą przez obiekty budowlane oraz pozostałą powierzchnię przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia. Należy zatem stwierdzić, że planowana inwestycja została prawidłowo zakwalifikowana przez organ pierwszej instancji.

Następnie należy wskazać, że złożony przez inwestora wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach planowanego przedsięwzięcia jest kompletny i spełnia wymogi ustawowe.

W odniesieniu do kręgu podmiotowego prowadzonego postępowania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach poczyniło następujące ustalenia.

Na podstawie art. 74 ust. 3a w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że krąg stron został przez organ pierwszej instancji ustalony prawidłowo, jednakże organ ten w doręczeniu pism i zaskarżonej decyzji zastosował art. 74 ust. 3 ustawy, stanowiący o stosowaniu art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa) – dla liczby stron przekraczającej 20. Jednakże Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przeanalizowało materiał dowodowy pod kątem brzmienia definicji strony, zacytowanej powyżej i ustaliło, że liczba stron

przedmiotowego postępowania nie przekracza 20, a zatem decyzja niniejsza doręczona zostanie bezpośrednio do stron tego postępowania. Organ pierwszej instancji postanowił ponadto, że Stowarzyszenie TU i TERAZ dla Przyszłości z siedzibą w Kieleczce powinno zostać dopuszczone do przedmiotowego postępowania, albowiem spełnia kryteria ustawowe. I w tym zakresie organ odwoławczy podziela stanowisko organu pierwszej instancji.

Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zwraca uwagę, że w świetle zacytowanych powyżej przepisów ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, która złoży kompletny wniosek zgodny z przepisami ustawy. Natomiast podstawę do wydania decyzji odmownej stanowią jedynie przypadki enumeratywnie wymienione w przepisach prawnych. Wydanie zatem decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia następuje w następujących przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan taki został uchwalony;
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji.

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć ma status strony w tym postępowaniu.

Dalej trzeba wskazać, że zgodnie z cytowanym powyżej art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Nie budzi wątpliwości zajmowane w orzecznictwie sądów administracyjnych i literaturze przedmiotu stanowisko, że niezgodność planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi przesłankę odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji tego przedsięwzięcia. Powszechnie jest także aprobowany pogląd, że organ rozpatrujący sprawę jest zobligowany do oceny zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego we wstępnej fazie postępowania, a w przypadku wykazania niezgodności planowanego przedsięwzięcia z tym planem, nie są niezbędne dalsze czynności dowodowe i wyjaśniające, a wśród nich postępowania współdziałające: uzgadniające i opiniujące.

Zgodność planowanej inwestycji z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustawodawca wymaga w tym przypadku spełnienia warunku zgodności, a nie innej jego postaci. Jedynie zatem stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy i *a contrario* brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej.

Zasady wykładni pojęcia zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zawierają zarówno orzecznictwo sądów administracyjnych, jak i literatura przedmiotu.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym istnieje jednolite stanowisko co do tego, że [cyt:] „Zasady planowania i zagospodarowania przestrzennego stanowią uzasadnione ograniczenie prawa własności, które nie jest prawem o charakterze absolutnym i może podlegać ograniczeniom ustawowym (art. 64 § 3 Konstytucji RP). Tego rodzaju ograniczeniem są przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stanowią upoważnienie do uchwalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Konsekwencją tego jest ustawowy obowiązek zgodności przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikający z art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 maja 2020 r., II OSK 2379/19, LEX nr 3018585).

W glosie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., II Sa/Wr 48/14, LEX, K. Gruszecki podkreśla, że [cyt:] „jeżeli dla całości lub części terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, to jest to okoliczność co do zasady determinująca możliwość określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. W praktyce obliguje to organ wydający decyzję w tym zakresie do przeanalizowania zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też, akceptując w całej rozciągłości przedstawioną tezę wyroku, uzasadnione wydaje się wypracowanie na jej kanwie pewnych abstrakcyjnych reguł, jakimi powinny się kierować organy administracji przy dokonywaniu oceny zgodności planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z punktu widzenia jej zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. (...) z punktu widzenia praktyki bardzo istotne staje się ustalenie, w jaki sposób powinna być przeprowadzona ocena zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem.

Równocześnie omawiana przesłanka jest jedną z tych determinujących wynik całego postępowania. Stwierdzenie bowiem sprzeczności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu determinuje wynik końcowy postępowania, czyniąc zbędnym podejmowanie kolejnych czynności procesowych. W praktyce bowiem zarówno na gruncie poprzednio obowiązującego art. 46 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.), jak i obecnego art. 80 ust. 2 ustawy o ocenie zgodności przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 46 pkt 3 ustawy), analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia (art. 47 ustawy), czy też uzgodnień z art. 48 ustawy” (zob. wyrok NSA z dnia 16 września 2008 r., II OSK 1036/07, LEX nr 489569). Natomiast w odniesieniu do aktualnego stanu prawnego potwierdzeniem tej tezy jest pogląd uznający, że „Stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami” (zob. wyrok WSA w Łodzi z dnia 24 marca 2011 r., II SA/Łd 1441/10, LEX nr 994167).

W związku z tym stwierdzenie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie tylko determinuje wynik końcowy prowadzonego postępowania, ale także wpływa na jego przebieg. Dlatego też bardzo istotne staje się ustalenie w jaki sposób zgodność ta powinna być zbadana oraz co może stanowić jej potwierdzenie. (...).

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego wynikającymi z art. 7 k.p.a. to organ prowadzący postępowanie w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych (oczywiście jeżeli to nie jest organ gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan) będzie musiał samodzielnie dokonać ustaleń, czy dla terenu, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W przypadku dokonania takich ustaleń będzie musiał zapoznać się z wynikającymi z niego rozwiązaniami oraz ustalić, czy planowane przedsięwzięcie pozostaje z nimi w zgodzie.

Dokonanie takich ustaleń, jako mogących determinować wynik dalszego postępowania, musi być przeprowadzone niezwykle skrupulatnie i nie pozostawiać najmniejszej wątpliwości co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też w orzecznictwie podkreśla się, że: „Organ, dokonując oceny zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obowiązany jest do szczegółowej analizy wszystkich postanowień planu mających zastosowanie do konkretnej inwestycji, co oznacza, że nie jest wystarczające lakoniczne, jednozdaniowe i arbitralne stwierdzenie, że taka zgodność bądź niezgodność ma miejsce w sprawie. Obiekty pomocnicze i infrastruktura techniczna przewidziane w ramach określonego celu podstawowego winny pozostawać z nim w związku i nie mogą powodować faktycznej zmiany przeznaczenia danej jednostki urbanistycznej. W żadnym razie wątpliwości w tym zakresie nie można jednak interpretować na niekorzyść podmiotu zainteresowanego realizacją konkretnego przedsięwzięcia” (zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2013 r., II SA/Ol 984/13, LEX nr 1414047).

W glosie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lutego 2011 r., II OSK 238/10, LEX, M. Nowicki podkreśla, że [cyt:] „W myśl postanowień ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „plan miejscowy jest podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego”. Ustalenie zasad zagospodarowania i przeznaczenia terenu, a także polityki przestrzennej należy do zadań własnych gminy. Znajdują one odzwierciedlenie w tzw. władztwie planistycznym, na którego podstawie gmina ma kompetencje do władczego przeznaczania gruntów i określania warunków zagospodarowania przestrzennego na swoim obszarze. Władztwo gminy nie jest jednak nieograniczone. Winno być interpretowane w świetle art. 2 Konstytucji. Organ gminy, przystępując do sporządzenia miejscowego planu, powinien wziąć pod uwagę interesy wszystkich podmiotów, których będą dotyczyły zapisy planu. Nadto w planowaniu przestrzennym organ musi mieć na względzie ograniczenia, jakie wynikają z konstytucyjnie chronionego prawa własności sformułowanego w art. 21 Konstytucji oraz art. 140 k.c. Zgodnie w wyrokiem NSA z 19 marca 1998 r. IV SA 1462/96 (Lex Polonica nr 2231520): „W myśl art. 140 k.c. korzystanie przez właściciela z rzeczy (nieruchomości) zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa jest możliwe w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego. Do takich ustaw w szczególności należą ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym, w której świetle działalność wpływająca na sposób zagospodarowania przestrzennego oraz wykorzystania gruntów może być podjęta tylko wówczas, gdy jest zgodna z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego”. Nie bez znaczenia dla organu gminy są również postanowienia art. 31 ust. 3 Konstytucji. Zdaniem

Trybunału Konstytucyjnego przepis ten stoi na straży nadmiernej ingerencji organu w sferę praw i wolności jednostki (zasada proporcjonalności). (...) cel uzupełniający zagospodarowania terenu musi pozostawać w związku z celem wiodącym (podstawowym) przewidzianym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i nie może powodować faktycznej zmiany danej jednostki urbanistycznej.

W mojej ocenie, aby móc stwierdzić, czy ów cel uzupełniający planu pozostaje w zgodzie z jego celem wiodącym, konieczne jest dokonanie wnikliwej wykładni przepisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. I tak, w myśl art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, co oznacza, że „do wykładni tego planu należy stosować metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych”. Zatem wykładnia postanowień planu „winna być dokonana z uwzględnieniem reguł wykładni językowej, systemowej i celowościowej”. Organ, dokonując oceny zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obowiązany jest do szczegółowej analizy wszystkich postanowień planu mających zastosowanie do konkretnej inwestycji, co oznacza, że nie jest wystarczające lakoniczne, jednozdaniowe i arbitralne stwierdzenie, iż taka zgodność ma miejsce w sprawie. Obiekty pomocnicze i infrastruktura techniczna przewidziane w ramach określonego celu podstawowego winny pozostawać z nim w związku i nie mogą powodować faktycznej zmiany przeznaczenia danej jednostki urbanistycznej”.

Dla przedmiotowej nieruchomości nr 16, położonej w Gminie Wielowieś w obrębie Radonia, został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zawarty został w uchwale Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś (Dz. Urz. Woj. Śl. z dnia 13 października 2003 r., Nr 93 poz. 2473) oraz w uchwale Rady Gminy Wielowieś Nr XII/101/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś uchwalonego uchwałą Nr VII-46/2003 Rady Gminy Wielowieś z dnia 26 czerwca 2003 r. (Dz. Urz. Woj. Śl. z dnia 17 lutego 2012 r. poz. 886, dalej też jako: uchwała zmieniająca).

W świetle zapisów ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego działka o numerze ewidencyjnym 16, obręb Radonia położona jest w Gminie Wielowieś na obszarze oznaczonym w tym planie symbolem RP i 2E-6R.

W myśl postanowień § 7 ww. planu na terenach, o których mowa w § 1 ust. 1 za wyjątkiem wód, lasów i podlegającej ochronie zieleni wysokiej, dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, parkingów, wewnętrznych ulic niezbędnych dla obsługi terenów oraz związanych z funkcjonowaniem tych terenów urządzeń rekreacyjnych i zieleni urządzonej. Przepis ten został zawarty w rozdziale 1 zatytułowanym: „Przepisy ogólne dotyczące regulacji dla obszaru objętego planem oraz zakresu obowiązywania rysunku planu”.

Stosownie do brzmienia § 16 pkt IV ww. planu przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów oznaczonych symbolem RP zostało określone w następujący sposób: „RP

1) Przeznaczenie podstawowe:

- a) tereny pól uprawnych,
- b) tereny łąk i pastwisk.

2) Przeznaczenie uzupełniające:

- a) ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu,

b) dojazdy nie wydzielone.

3) Zasady zabudowy i zagospodarowania terenu:

- a) utrzymanie zespołów pól uprawnych,
- b) utrzymanie istniejących cieków wodnych,
- c) realizacja ciągów i urządzeń uzbrojenia terenu,
- d) uwzględnienie zasad ochrony przeciwpowodziowej.

4) Zakazy:

- a) zabudowa obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną,
- b) nieuzasadniona likwidacja zadrzewień.”

Zgodnie natomiast z § 15 uchwały o zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, symbol 2E-6R wyznacza jako przeznaczenie podstawowe tereny rolnicze obejmujące grunty orne, łąki i pastwiska, zadrzewienia śródpolne.

Na terenach tych obowiązuje utrzymanie cieków z możliwością regulacji ich koryt i zakaz lokalizacji budynków.

Na przedmiotowych terenach dopuszcza się sieci i urządzenia infrastruktury technicznej, o których mowa w § 11 ust. 2, 3, 5, 7, 8: ustala się utrzymanie istniejącego układu sieci: wysokiego napięcia – linie napowietrzne – 110 kV, średniego napięcia – linie napowietrzne 20 kV i niskiego napięcia – linie napowietrzne nN do 1 kV, z dopuszczeniem modernizacji, remontów, przebudowy sieci, w tym dla potrzeb elektrowni wiatrowych. Ustala się realizację linii kablowej 110 kV od projektowanej stacji transformatorowej GPZ30/110 kV na terenie 2E-1IT do projektowanej stacji transformatorowej na terenie 5E-1IT. Ustala się utrzymanie istniejącego przebiegu sieci gazowych wysokoprężnych: DN500CN4,0MPa relacji Zdieszowice – Huta Katowice, DN200CN6,3MP relacji Tworóg – Pniów. Dopuszcza się modernizację, remont sieci. Dopuszcza się sieci i urządzenia infrastruktury technicznej nie wymienione w pkt. 1, 2 i 5 realizowane dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców wsi zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych (ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. – Dz. U. 2004 r. Nr 121, poz. 1266 ze zm.). dopuszcza się lokalizację celu publicznego w zakresie łączności publicznej obejmujących utrzymanie istniejącej, rozbudowę oraz budowę nowej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych. Dopuszcza się podziemne sieci elektroenergetyczne oraz telekomunikacyjne dla potrzeb elektrowni.

Wyżej zacytowany przepis § 16 pkt IV ww. planu został zamieszczony w rozdziale 5 ww. planu zatytułowanym: „Przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów”. Stanowi on uszczegółowienie i modyfikację zasad ogólnych, w tym zapisów wyżej przywołanego § 7 ww. planu, które swoją treścią uszczegóławia i modyfikuje. Stanowi on przepis *lex specialis* w stosunku do normy ogólnej wynikającej z zapisów § 7 tego planu.

Kolegium wskazuje również, że w myśl § 9 pkt 5 ww. planu ilekroć w dalszych przepisach niniejszej uchwały jest mowa o przeznaczeniu podstawowym należy przez to rozumieć takie przeznaczenie, które powinno przeważać na danym obszarze, wyznaczonym liniami rozgraniczającymi.

Z kolei w myśl § 9 pkt 6 ww. planu ilekroć w dalszych przepisach niniejszej uchwały jest mowa o przeznaczeniu uzupełniającym należy przez to rozumieć przeznaczenie inne niż podstawowe, które uzupełnia lub wzbogaca przeznaczenie podstawowe.

Ww myśl postanowień § 11 ust. 1 ww. planu położenie obszaru objętego planem na Wyżynie Śląskiej (w jej północno – zachodniej części), występowanie dużych areałów pól oraz terenów łąk i pastwisk, nakazuje utrzymanie otwartych terenów rolnych.

W myśl ust. 2 ww. § w ramach otwartych terenów szczególnej ochronie podlegają obszary pól uprawnych, w tym łąk i pastwisk.

W myśl postanowień § 12 ust. 1 ww. planu do głównego obszaru przyrodniczego rejonu i gminy, zalicza się tereny, dla których ustala się ograniczenia dotyczące lokalizacji nowej zabudowy. Tereny te oznaczone są na rysunku planu symbolami: RL, RL i RZ oraz RLd.

W myśl ust. 2 ww. § dodatkowe elementy układu przyrodniczego stanowić będą tereny zieleni towarzyszącej zabudowie w ramach strefy mieszkaniowo – usługowej MNR.

W myśl postanowień § 13 ww. planu uwzględniając potrzeby ochrony zdrowia ludzi i środowiska przyrodniczego, funkcjonowania terenów zabudowy mieszkaniowej i usługowej oraz ustaleń zawartych w § 11 i § 12, określa się ogólne zakazy oraz zasady i nakazy dla wszystkich terenów objętych planem:

1. Zakazy obowiązują dla:

- 1) realizacji i użytkowania obiektów budowlanych i urządzeń, uciążliwych dla sąsiednich terenów,
- 2) realizacji i użytkowania obiektów budowlanych i urządzeń emitujących zanieczyszczenia w ilościach przekraczających wartości dopuszczalne, określone w przepisach ochrony środowiska (w tym dla zdrowia ludzi),
- 3) – 8) (...).

2. Zasady i nakazy obowiązują:

- 1) dla ograniczenia niskiej emisji do atmosfery ustala się:
 - a) ograniczenie wnoszenia kotłowni oraz innych źródeł energii cieplnej bazujących na nieekologicznych procesach spalania,
 - b) zalecenie stosowania czystych nośników energii dla celów grzewczych i przygotowania posiłków, poprzez zastosowanie najnowocześniejszych dostępnych technologii i urządzeń.
- 2) – 5) (...).

Wyżej zacytowane przepisy § 11, § 12 i § 13 ww. planu zostały zamieszczone w rozdziale 3 zatytułowanym: „Szczególne warunki zagospodarowania terenów wynikające z potrzeb ochrony środowiska, w tym zakaz zabudowy.”

Należy również wskazać, że ww. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, został uchwalony w dniu 26 czerwca 2003 r. i nie zawiera on regulacji odnośnie wyznaczenia obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii, o których mowa w art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W tym miejscu Kolegium wskazuje, że ust. 2a został dodany do art. 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym na mocy art. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2010 r. Nr 155, poz. 1043) w brzmieniu: „2a. Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie.”

Na mocy art. 3 ust. 1 tej ustawy obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw zachowują moc.

W świetle ust. 2 ww. artykułu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przepis art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym został następnie zmieniony art. 5 ustawy z dnia 17 września 2021r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw i uzyskał brzmienie: „2a. Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

- 1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki – w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 2) urządzeń innych niż wolnostojące.”

Na mocy art. 19 ust. 1 tej ustawy do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin sporządzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin opracowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zaopiniowanych pozytywnie przez komisję urbanistyczno – architektoniczną, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym.

W świetle ust. 2 ww. artykułu do zmiany studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin sporządzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz studiów przyjętych na podstawie projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin opracowanych oraz zaopiniowanych pozytywnie przez komisję urbanistyczno – architektoniczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W świetle wyżej przywołanych przepisów przejściowych miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjęty uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś zachował moc.

Nadto, zapisy tego planu nie przewidują obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o prawem przewidzianej mocy, gdyż w dacie jego przyjęcia przepisy nakazujące dodanie ww. zapisów, w przypadku zamiaru lokalizacji takich urządzeń na obszarze objętym planem nie obowiązywały.

Powyższe oraz przywołany przez odwołującą się Stronę wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt: II SA/Gd 301/12, nie oznacza jednak, że planowane przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjętego uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. i uchwałą zmieniającą. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa, że zarówno ww. przepisy jak i przywołany przez Stronę wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku dotyczą procedury

planistycznej, a nie interpretacji zapisów planu w tym prowadzonej w związku ze zmianą stanu prawnego – co ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa dalej, że w świetle zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjętego uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. dla terenów oznaczonych w planie symbolem RP przeznaczenie podstawowe zostało określone jako tereny pól uprawnych lub tereny łąk i pastwisk, a przeznaczenie uzupełniające zostało określone jako ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu albo dojazdu nie wydzielone. Na terenie tym zakazuje się również zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną.

Z kolei w świetle zapisów tego planu zawartych w uchwale zmieniającej, dla terenów oznaczonych w planie symbolem 2E-6R – jak już wskazano szczegółowo powyżej, przeznaczeniem podstawowym jest istnienie terenów rolniczych (grunty orne, łąki i pastwiska, zadrzewienia śródpolne) z dopuszczeniem wyszczególnionych sieci i urządzeń infrastruktury technicznej.

W tym miejscu organ odwoławczy również podziela stanowisko organu pierwszej instancji co do rozumienia pojęcia „infrastruktura techniczna”. Słusznie wskazano, że realizacja inwestycji w zakresie systemów fotowoltaicznych służących wytwarzaniu energii elektrycznej (elektrownie, farmy fotowoltaiczne) prowadzi do faktycznej zmiany przeznaczenia terenu z funkcji np. upraw rolnych na funkcję przemysłową, co wyklucza kwalifikowanie elektrowni słonecznych (fotowoltaicznych) jako urządzeń infrastruktury technicznej w rozumieniu art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Organ odwoławczy zgadza się z organem pierwszej instancji, że budowy elektrowni fotowoltaicznych służących celom produkcyjnym nie można utożsamiać z budową urządzeń infrastruktury technicznej, definiowaną w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jako budowa drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Nadto jak z przepisu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że urządzenia infrastruktury technicznej wymienione w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami odpowiadają pojęciu „uzbrojenie terenu”. Tym samym należy przyjąć, że nie można wiązać obiektów wytwarzających energię elektryczną z kategorią infrastruktury technicznej, o której mowa w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jak też w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Słusznie również organ ten wskazuje, że: „(...) stanowisko wykluczające urządzenia wytwarzające energię (elektrownie fotowoltaiczne) z kategorii urządzeń infrastruktury technicznej określonej w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, znajduje potwierdzenie w nowelizacji tego przepisu, na mocy której instalacje odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, dodano jako kolejne obiekty zwolnione z wymogów spełnienia warunków wynikających z zasady dobrego sąsiedztwa. Co więcej z ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw wynika, że rozszerzenie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym o instalacje odnawialnego źródła energii powiązано z potrzebą wspierania rozwoju prosumenckiego wytwarzania energii elektrycznej, a więc przez podmioty będące odbiorcami końcowymi wytwarzającymi energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na

własne potrzeby w mikroinstalacji, pod warunkiem że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, nie stanowi to przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej. (...)” Kolegium podziela również stanowisko organu pierwszej instancji, że: „(...) instalacje fotowoltaiczne nie są traktowane jako urządzenia infrastruktury technicznej także zgodnie z przepisami po zmianach ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które weszły w życie 29 sierpnia 2019 r. Przepis art. 61 ust. 3 (...) ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym został zmieniony przez art. 4 pkt. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (...) zmieniającej m.in. ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dniem 29 sierpnia 2019 r. Przepis art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w nowym brzmieniu wyraźnie rozróżnia urządzenia infrastruktury technicznej oraz instalacje odnawialnego źródła energii (czyli m.in. instalacje fotowoltaiczne – art. 2 pkt 13 cyt. „Użyte w ustawie określenia oznaczają: instalacja odnawialnego źródła energii – instalację stanowiącą wyodrębniony zespół: a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego” oraz pkt 22 cyt. „odnawialne źródło energii – odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów; ustawy z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii” (...)). Wobec takiej charakterystyki inwestycji, produkcyjnego przeznaczenia obiektu, wielkości, parametrów, a zwłaszcza zaplanowanej mocy urządzeń wytwarzających energię wynoszącej do 1 MW – nie można było uznać, iż przedmiotowa zabudowa systemu fotowoltaicznego stanowi urządzenie infrastruktury technicznej, określonej w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (...).”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stanowisko to w całości podziela i uważa za własne.

W konsekwencji nie można uznać, że planowane do realizacji przedsięwzięcie stanowi urządzenie infrastruktury technicznej, określone w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak wskazuje odwołująca się Strona.

I już z tego powodu również należy uznać że realizacja przedmiotowej inwestycji nie jest zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjętym uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. oraz uchwałą zmieniającą, gdyż na ww. terenie przewidziano zagospodarowanie terenu na tereny pól uprawnych lub tereny łąk i pastwisk (przeznaczenie podstawowe). Dla tego terenu przewidziano również zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną (dla terenów oznaczonych symbolem RP).

Należy zauważyć również, że nawet gdyby przyjąć, że przedmiotowa inwestycja stanowi infrastrukturę techniczną, to należy zwrócić uwagę, że dla terenu oznaczonego symbolem RP (działka o numerze ewidencyjnym 16, obręb Radonia, Gmina Wielowieś) przewidziano zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną. Użycie w tym przepisie, to jest § 16 pkt IV miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, koniunkcji wyklucza wyjęcie spod zakazu dowolnej infrastruktury technicznej, innej niż związanej z obiektami i produkcją rolniczą, nawet przy założeniu, że elektrownia

fotowoltaiczna zalicza się do infrastruktury technicznej. Spójnik „i” użyty pomiędzy zwrotem: „produkcją rolniczą” a zwrotem: „infrastrukturą techniczną” wskazuje, że zakaz zabudowy dotyczy tych obiektów, w odniesieniu do których jednocześnie nie zachodzi związek z produkcją rolniczą oraz infrastrukturą techniczną. Jak słusznie wskazał organ pierwszej instancji oznacza to, że dla stwierdzenia, że dane przedsięwzięcie nie jest objęte analizowanym tutaj zakazem koniecznym jest najpierw stwierdzenie, czy dotyczy ono obiektu związanego z produkcją rolniczą i nie wystarcza samo stwierdzenie związku z infrastrukturą techniczną.

Na powyższe wskazał również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygn. akt: II SA/Gl 1400/20, oraz w wyrokach z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt: II SA/Gl 1423/20, II SA/Gl 1424/20 i II SA/Gl 1425/20.

Dodatkowo należy podzielić stanowisko organu pierwszej instancji, że choć w § 15 uchwały zmieniającej, dla przedmiotowego terenu dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, to nie wymienia się w nim elektrowni fotowoltaicznych, a wyłącznie cytowane powyżej „sieci wysokiego napięcia – linie napowietrzne – 110 kV, średniego napięcia – linie napowietrzne 20 kV i niskiego napięcia – linie napowietrzne nN do 1 kV, z dopuszczeniem modernizacji, remontów, przebudowy sieci, w tym dla potrzeb elektrowni wiatrowych. Ustala się realizację linii kablowej 110 kV od projektowanej stacji transformatorowej GPZ30/110 kV na terenie 2E-1IT do projektowanej stacji transformatorowej na terenie 5E-1IT. Ustala się utrzymanie istniejącego przebiegu sieci gazowych wysokoprężnych: DN500CN4,0MPa relacji Zdieszowice – Huta Katowice, DN200CN6,3MP relacji Tworóg – Pniów. Dopuszcza się modernizację, remont sieci. Dopuszcza się sieci i urządzenia infrastruktury technicznej nie wymienione w pkt. 1, 2 i 5 realizowane dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców wsi zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych (ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. – Dz. U. 2004 r. Nr 121, poz. 1266 ze zm.). dopuszcza się lokalizację celu publicznego w zakresie łączności publicznej obejmujących utrzymanie istniejącej, rozbudowę oraz budowę nowej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych. Dopuszcza się podziemne sieci elektroenergetyczne oraz telekomunikacyjne dla potrzeb elektrowni”.

Ponadto w niniejszej sprawie brak jest również jakiegokolwiek związku planowanego przedsięwzięcia z produkcją rolniczą, co w obszerny sposób wykazał organ pierwszej instancji w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją i opisał w jej uzasadnieniu i które to stanowisko podzielił również organ odwoławczy.

Reasumując, organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że realizacja planowanego przedsięwzięcia jest niezgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjętego uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś oraz uchwałą zmieniającą i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stanowisko to w całości podziela. W ocenie Kolegium niezgodność realizacji planowanego przedsięwzięcia z zapisami tego planu nie budzi wątpliwości w świetle zapisów tego planu, obowiązujących i przywołanych przepisów prawa powszechnie obowiązującego, a także przytoczonych przez organ pierwszej instancji orzeczeń Sądów Administracyjnych, a w szczególności wyżej przywołanych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zatem stwierdza, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o prawidłowo przeprowadzone postępowanie administracyjne, zawiera wszystkie przewidziane prawem elementy, została należycie

uzasadniona pod względem faktycznym i prawnym. Należy zatem podzielić stanowisko w niej zawarte.

Odnosząc się z kolei do treści złożonego odwołania, organ odwoławczy stwierdza, że argumenty w nim zawarte – z uwagi na brzmienie przepisów prawa znajdujących zastosowanie w sprawie – nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji i wydania innego orzeczenia przez organ odwoławczy – co wyżej zostało już przedstawione. W ocenie Kolegium organ pierwszej instancji przeprowadził postępowanie co do zasady w sposób prawidłowy, w sposób prawem przewidziany dokonał ustaleń, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonego orzeczenia. Organ odwoławczy nie stwierdził uchybień w tym zakresie, a postępowanie odwoławcze przeprowadzone w jego całości doprowadziło do takich samych ustaleń. Nie stwierdzono występowania sprzeczności w istotnych ustaleniach organu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim nie stwierdzono zarzucanego naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 3 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez ich niezastosowanie, co doprowadziło do uznania przez organ pierwszej instancji, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś nie dopuszcza realizacji inwestycji z uwagi na brak wyznaczonych w nim obszarów, na których mogłyby zostać rozmieszczone farmy fotowoltaiczne, podczas gdy w niniejszej sprawie ustalenie rozmieszczenia farm fotowoltaicznych zarówno w studium, jak i miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś nie było konieczne. Organ odwoławczy podkreśla, że ww. przepisy przejściowe dotyczą tworzenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania terenu oraz planów zagospodarowania przestrzennego, natomiast w przedmiotowej sprawie, dotyczącej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, sprzeczność zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika z zapisów tego planu, co wyżej zostało przedstawione. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach nie stwierdziło również naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez jego niezasadne zastosowanie, a także naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest § 7 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, poprzez jego niezastosowanie, gdyż wbrew twierdzeniom odwołującej się Strony, przedmiot inwestycji nie zalicza się do urządzeń infrastruktury technicznej i tym samym realizacja przedmiotowej inwestycji na ww. terenie nie jest dopuszczalna. Organ odwoławczy wskazuje również, że § 7 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś określa zasady ogólne dotyczące realizacji przedsięwzięć na terenie objętym zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, przyjętego uchwałą Rady Gminy Wielowieś Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, natomiast podlegają one – jako zasady ogólne – modyfikacji w związku z treścią § 16 tego planu, który jest przepisem szczególnym i co wyżej zostało już przedstawione. Organ odwoławczy podziela również stanowisko organu pierwszej instancji, w świetle którego przedmiotowa inwestycja nie zalicza się do urządzeń infrastruktury technicznej. Kolegium nie stwierdziło również podnoszonego przez odwołującą się Stronę naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest § 16 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, poprzez jego błędną wykładnię, w sytuacji, w której zdaniem odwołującej się strony przepis ten wyraźnie wyłącza spod zakazu realizacji zabudowę obiektami związanymi

z infrastrukturą techniczną, a taką jest przedmiot planowanej inwestycji. W ocenie organu odwoławczego, co wyżej zostało już przedstawione, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że przedmiot inwestycji nie zalicza się do urządzeń infrastruktury technicznej, a nadto nie jest powiązany z produkcją rolniczą, na co w odniesieniu do tego planu, w orzeczeniach wydanych w innych sprawach zwrócił już uwagę w powołanych wyrokach Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach. Tym samym organ pierwszej instancji nie naruszył także przepisu prawa materialnego, to jest w art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez uznanie, że planowana inwestycja jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach nie stwierdziło również by postępowanie organu pierwszej instancji odbywało się z naruszeniem zasad postępowania administracyjnego. Aczkolwiek zaskarżona decyzja zawiera uchybienie w zakresie ustalenia liczby stron z zastosowaniem art. 49 kpa, to jednak krąg stron został ustalony prawidłowo i nie ma wpływu na treść orzeczenia wydanego w sprawie przez organ odwoławczy. W konsekwencji okoliczność ta nie może skutkować uchynieniem zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji.

Wobec powyższego trzeba więc stwierdzić, że nie istnieją prawne podstawy do kwestionowania legalności podjętego w sprawie rozstrzygnięcia. Zostało ono bowiem wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami, w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny. Również uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie budzi zastrzeżeń, albowiem zawiera w swej treści zarówno uzasadnienie faktyczne, jak i prawne, szczegółowo uzasadniając podjęte rozstrzygnięcie.

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Zgodnie z art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1/ utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2/ uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3/ umarza postępowanie odwoławcze.

Przepis art. 138 § 1 pkt. 1 kpa nie określa przesłanek do podjęcia przez organ odwoławczy decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji, niemniej jednak utrzymanie w mocy decyzji organu pierwszej instancji jest możliwe wówczas, gdy nie narusza ona przepisów materialnych i procesowych. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem jedynie weryfikacja decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej w jej całości. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu pierwszej instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy. Organ odwoławczy jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w odwołaniu, lecz także pod kątem całości przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Ocena ta nie powinna być jedynie formalna w znaczeniu przyjętym dla kasacyjnego modelu orzekania, lecz powinna być poprzedzona, o ile jest to konieczne dla sprawdzenia zasadności i poprawności decyzji, przeprowadzeniem stosownego postępowania wyjaśniającego.

Utrzymanie zatem w mocy decyzji organu pierwszej instancji ma miejsce wówczas, gdy dokonana przez organ odwoławczy ocena sprawy jest zbieżna ze stanowiskiem organu działającego w pierwszej instancji. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego odwoławczego z uwzględnieniem powyższych zasad stwierdza, że zaskarżoną decyzję należy pozostawić w obrocie prawnym. Dlatego też orzeczono, jak w sentencji.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Pouczenie

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa, jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 wymienionej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach
mgr Kamila Koziara

(na oryginale właściwy podpis)

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach
mgr Robert Nowicki

(na oryginale właściwy podpis)

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach
mgr Beata Leszczyńska

(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

1/. Pan Wojciech Poturalski – pełnomocnik inwestora

Adres do doręczeń:

PV 460 sp. z o. o., ul. Jasna 14/16a, 00 – 041 Warszawa

2/. Gmina Wielowieś – Wójt Gminy Wielowieś, ul. Główna 1, 44 – 187 Wielowieś

3/. Stowarzyszenie TU i TERAZ dla Przyszłości, ul. Wiejska 18a, 44 – 187 Kieleczka

Strony – osoby fizyczne- adresy w aktach sprawy:

4/. (...)

5/. (...)

6/. (...)

7/. (...)

8/. (...)

9/. (...)

10/. (...)

11/. (...)

12/. (...)

13/. (...)

14/. (...)

15/. (...)

16/. (...)

17/. (...)

18/. Burmistrz Miasta Pyskowice, ul. Strzelców Bytomskich 3, 44 – 120 Pyskowice – wraz z aktami sprawy

19/. a/a – 2 egzemplarze

Do wiadomości:

1/. PV 460 sp. z o. o., ul. Jasna 14/16a, 00 – 041 Warszawa